

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 883

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 9 noiembrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI			
114.	—	Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 166/2016 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului	2
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR			
79.	—	Hotărâre privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 125/2016 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 440 din 22 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 276 și art. 475 din Codul de procedură penală	3-6		
Decizia nr. 450 din 22 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	7-8		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
244.	—	Ordin al președintelui Agenției Naționale Anti-Doping privind aprobarea tarifului pentru formarea și perfecționarea ofițerilor de control doping — studii medii	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
		Decizia nr. 61 din 18 septembrie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11-15
		245. — Ordin al președintelui Agenției Naționale Anti-Doping privind aprobarea tarifului pentru cursul de instruire anti-doping	9
		1.297. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea și completarea anexelor nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor utilizate/comercializate de către furnizorii de servicii medicale sau medicamente aflați în relație contractuală cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora.....	10

ACTE ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE**pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 166/2016 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (4) și art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 46 și 47 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Senatului nr. 166/2016 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.043 din 23 decembrie 2016, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— La anexa nr. 19 — Componența Comisiei permanente a românilor de pretutindeni, domnul senator Chisăliță Ioan-Narcis — Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat — se include în componența comisiei în locul domnului senator Moga Nicolae — Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 7 noiembrie 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
NICULAE BĂDĂLĂU

București, 7 noiembrie 2017.
Nr. 114.

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE**privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 125/2016 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților**

În temeiul prevederilor art. 41 alin. (4) și art. 43 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 125/2016 privind aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.045 din 23 decembrie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— domnul deputat Răcuci Claudiu-Vasile, aparținând Grupului parlamentar al PNL, trece de la Comisia pentru mediu și echilibru ecologic la Comisia pentru muncă și protecție socială, în calitate de membru;

— doamna deputat Mareș Mara, aparținând Grupului parlamentar al PNL, trece de la Comisia pentru învățământ,

știință, tineret și sport la Comisia pentru muncă și protecție socială, în calitate de membru;

— domnul deputat Ghinea Cristian, aparținând Grupului parlamentar al USR, trece de la Comisia juridică, de disciplină și imunități la Comisia pentru afaceri europene, în calitate de membru;

— domnul deputat Duruș Vlad-Emanuel, aparținând Grupului parlamentar al USR, trece de la Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale la Comisia juridică, de disciplină și imunități, în calitate de membru.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 7 noiembrie 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

București, 7 noiembrie 2017.
Nr. 79.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 440**

din 22 iunie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 276 și art. 475
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 276 și art. 475 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Abate Diego în Dosarul nr. 4.971/55/2016 al Judecătoriei Arad — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.306 D/2016.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin domnul avocat Teodor Dascăl, din cadrul Baroului Arad. Se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că în sală se află doamna Ana-Maria Saon, traducător autorizat, pentru a asigura, la nevoie, traducerea în și din limba italiană.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care depune la dosar o copie a minutei Deciziei nr. 16 din 10 mai 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, despre care susține că are legătură cu excepția de neconstituționalitate invocată. Cu privire la fondul excepției, se arată că textele criticate sunt neconstituționale, întrucât, în situația în care judecătoria se pronunță în ultimă instanță cu privire la o cauză penală, părțile sunt în imposibilitatea de a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru lămurirea unor chestiuni de drept. Se arată că, în cauza dedusă judecătii, s-a pus problema temeiului de drept al clasării, prin raportare la dispunerea măsurii confiscării speciale. Se susține că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat cu privire la o excepție similară prin Decizia nr. 270 din 27 aprilie 2017, într-o speță care, însă, nu este similară celei în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, întrucât, în respectiva cauză, partea interesată a avut dreptul de a formula apel. Se face referire la situația de fapt și se arată că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21, art. 24 și art. 124 alin. (2).

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca nefundată. Referitor la art. 276 din Codul de procedură penală, se arată că legiuitorul are dreptul de a reglementa modalitatea de recuperare a cheltuielilor judiciare, fie în cadrul procesului penal, fie în cadrul procesului civil. Cu privire la art. 475 din Codul de procedură penală, se arată că dreptul de acces la justiție nu înseamnă dreptul de acces la cea mai înaltă jurisdicție a țării, care să stabilească fiecărui petent o interpretare obligatorie a

legii. Se arată că acest drept poate fi circumstanțiat, astfel cum este și în cazul art. 475 din Codul de procedură penală, la instanțe de un anumit grad și poate fi limitat la anumite categorii de subiecți. Se mai susține că, potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală, există o singură situație procesuală în care judecătoria se pronunță în ultimă instanță, respectiv cu ocazia soluționării plângerii formulate împotriva soluției dispuse de procuror, astfel încât singurele probleme de drept care ar putea necesita intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt cele referitoare la procedura de soluționare a unei astfel de cereri. Se arată, însă, că plângeri împotriva soluției procurorului se formulează la toate nivelele de jurisdicție, putând fi sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție pentru soluționarea unor chestiuni prealabile. Se mai arată că problemele de drept care se ridică în fața unei judecătoria se ridică și în fața instanțelor superioare.

5. În replică, reprezentantul autorului excepției arată că posibilitatea judecătoria de a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile nu semnifică exercitarea discreționară a acestui drept, de vreme ce condițiile care trebuie îndeplinite pentru formularea unei astfel de cereri sunt expres reglementate prin lege. Referitor la art. 276 din Codul de procedură penală, se arată că acestea sunt neconstituționale, întrucât creează pentru inculpat o situație inechitabilă în raport cu celelalte părți și, prin urmare, discriminatorie, deoarece, în situația trimiterii lui în judecată și a achitării, acesta nu poate să își recupereze, în cadrul procesului penal, cheltuielile efectuate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 18 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4.971/55/2016, **Judecătoria Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 276 și art. 475 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Abate Diego într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unei plângeri formulate de autorul excepției împotriva unei ordonanțe de clasare.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se arată că prevederile art. 276 din Codul de procedură penală, atât prin denumirea marginală „*Plata cheltuielilor judiciare făcute de părți*”, cât și prin omisiunea de a reglementa cu privire la obligația de restituire a cheltuielilor judiciare în cazul în care se dispune clasarea, conform art. 16 alin. (1) lit. a)—d) din Codul de procedură penală, încalcă prevederile art. 44 alin. (1) și alin. (2) din Constituție referitoare la dreptul de proprietate privată, precum și dispozițiile art. 1 din Protocolul adițional la Convenția privind protecția proprietății. Se susține, prin urmare, și încălcarea, prin prevederile art. 276 din Codul de procedură penală, a dispozițiilor constituționale ale art. 11 și art. 20. Se arată că garantarea dreptului de proprietate privată prin intermediul normelor constituționale și convenționale impune existența unui remediu legal efectiv, prin care cheltuielile menționate să poată fi recuperate. Se arată, de asemenea, că

dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție și la înfăptuirea justiției, prin faptul că nu permit sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile de către judecătorii care judecă în ultimă instanță, cu consecința inexistenței vreunei căi de acces la puterea de apreciere a instanței supreme, așa cum se întâmplă în cauzele în care competența de a judeca în ultimă instanță revine tribunalului, curții de apel sau Înaltei Curți de Casație și Justiție.

8. **Judecătoria Arad — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 276 din Codul de procedură penală, se susține că legiuitorul are libertatea de a reglementa modul de recuperare a cheltuielilor de judecată, fie în cadrul procesului penal, fie pe calea altei proceduri judiciare, fără ca prin aceasta să încalce vreun drept constituțional al părții interesate. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 475 din Codul de procedură penală, se arată că acestea sunt, de asemenea, expresia politicii penale a legiuitorului, care a prevăzut competența de a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile doar pentru autoritățile judiciare care judecă în ultimă instanță infracțiuni care au o anumită gravitate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată. În susținerea inadmisibilității excepției, se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 99 din 13 februarie 2007 și nr. 490 din 29 mai 2007. Cu referire la fondul excepției, sunt invocate soluția și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014, despre care se arată că sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză. Se susține, de asemenea, conformitatea dispozițiilor legale criticate cu prevederile constituționale ale art. 11, art. 20 și art. 124 alin. (2).

11. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și arată că își menține punctul de vedere care a fost reținut de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 270 din 10 mai 2016 și nr. 498 din 30 iunie 2016, susținând că nu există elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței anterior menționate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse la dosarul cauzei, concluziile reprezentantului autorului excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 276 și art. 475 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 276: „(1) În caz de condamnare, renunțare la urmărire penală, renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, inculpatul este obligat să plătească persoanei vătămate, precum și părții civile căreia i s-a admis acțiunea civilă cheltuielile judiciare făcute de acestea.

(2) Când acțiunea civilă este admisă numai în parte, instanța îl poate obliga pe inculpat la plata totală sau parțială a cheltuielilor judiciare.

(3) În caz de renunțare la pretențiile civile, precum și în caz de tranzacție, mediere ori recunoaștere a pretențiilor civile, instanța dispune asupra cheltuielilor conform înțelegerii părților.

(4) În situațiile prevăzute la alin. (1) și (2), când sunt mai mulți inculpați ori dacă există și parte responsabilă civilmente, se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 274 alin. (2) și (3).

(5) În caz de achitare, persoana vătămată sau partea civilă este obligată să plătească inculpatului și, după caz, părții responsabile civilmente cheltuielile judiciare făcute de aceștia, în măsura în care au fost provocate de persoana vătămată sau de partea civilă.

(6) În celelalte cazuri instanța stabilește obligația de restituire potrivit legii civile.”;

— Art. 475: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

15. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11 alin. (1) și alin. (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și alin. (2) referitoare la dreptul de proprietate privată și art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil și art. 1 din Protocolul adițional la Convenția privind protecția proprietății.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, cu privire la dispozițiile art. 276 din Codul de procedură penală, Curtea constată că legiuitorul a reglementat, prin acestea, procedura de plată a cheltuielilor judiciare făcute de părți, prevăzând, în mod expres, la alin. (1)—(5) ale art. 276 anterior menționat, recuperarea acestor cheltuieli numai de către partea vătămată și partea civilă, de către inculpat și de către partea responsabilă civilmente. Cu privire la celelalte cazuri, nereglementate în mod expres la art. 276 alin. (1)—(5) din Codul de procedură penală, în care alte persoane, care nu au calitatea de părți în procesul penal, ar putea avea anumite pretenții financiare izvorâte din desfășurarea procesului penal, precum și referitor la alte situații decât cele reglementate la alineatele precedente, alin. (6) al art. 276 din Codul de procedură penală prevede că instanța stabilește obligația de restituire conform legii civile.

17. Acest mecanism juridic nu este de natură a lipsi persoanele îndreptățite la restituirea unor sume de bani, reprezentând cheltuieli judiciare, de posibilitatea de a-și valorifica respectivele drepturi, ci prevede un alt mecanism juridic de stabilire a drepturilor în cauză decât cel prevăzut de normele procesual penale, mecanism ce presupune aplicarea legii civile. Această soluție juridică reprezintă, însă, opțiunea legiuitorului, justificată de lipsa calității de părți în procesul penal a persoanelor în cauză, opțiune exprimată potrivit atribuției sale constituționale reglementate prin dispozițiile art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală și în marja de apreciere prevăzută de acestea.

18. În ceea ce privește ipoteza invocată de autorul excepției, aceea a plății cheltuielilor judiciare în cazul dispunerii unei soluții de clasare, Curtea constată că aceasta este reglementată la art. 275 alin. (5) din Codul de procedură penală, care prevede că dispozițiile alin. (1) pct. 1 și pct. 2 și ale alin. (2)—(4) ale articolului anterior menționat se aplică, în mod corespunzător, în cazul dispunerii, în cursul urmăririi penale, a unei soluții de clasare și în situația respingerii unei plângeri formulate împotriva actelor și măsurilor dispuse de organele de urmărire penală. În acest sens, conform prevederilor art. 275 alin. (1) pct. 1 și pct. 2 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate, în caz de achitare, de către persoana vătămată, în măsura în care i se reține o culpă procesuală; de către partea civilă căreia i s-au respins în totul pretențiile civile, în măsura în care îi este reținută o culpă procesuală; sau de către inculpatul care a fost obligat la repararea prejudiciului; iar, în cazul încetării procesului penal, de către inculpat, dacă există o cauză de nepedepsire; de către persoana vătămată, în caz de retragere a plângerii prealabile sau în cazul în care plângerea prealabilă a fost tardiv introdusă; de către partea prevăzută în acordul de mediere, în cazul în care a intervenit medierea penală; sau, de către inculpat și persoana vătămată, în caz de împăcare. De asemenea, conform art. 275 alin. (2) din Codul de procedură penală, în cazul declarării apelului, recursului în casație ori al introducerii unei contestații sau oricărei alte cereri, cheltuielile judiciare sunt suportate de către persoana căreia i s-a respins ori care și-a retras apelul, recursul în casație, contestația sau cererea. Potrivit alin. (3) al aceluiași art. 275, în toate celelalte cazuri, cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia, iar, conform art. 275 alin. (4) din Codul de procedură penală, în cazul în care mai multe părți sau persoane vătămate sunt obligate la suportarea cheltuielilor judiciare, instanța hotărăște partea din cheltuielile judiciare datorate de fiecare. Dintre dispozițiile legale anterior enumerate, Curtea reține că prezintă relevanță prevederile art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală, care dispun suportarea de către stat a cheltuielilor avansate de către acesta, în situațiile nereglementate, în mod expres, la art. 275 alin. (1)—(2) din Codul de procedură penală. Acestea trebuie coroborate cu dispozițiile art. 272 din Codul de procedură penală, ce reglementează acoperirea cheltuielilor judiciare, care prevăd, la alin. (1), ca regulă generală, că cheltuielile necesare pentru efectuarea actelor de procedură, administrarea probelor, conservarea mijloacelor materiale de probă, onorariile avocaților, precum și orice alte cheltuieli ocazionate de desfășurarea procesului penal se acoperă din sumele avansate de stat sau plătite de părți, iar, la alin. (2), că cheltuielile judiciare avansate de stat, sunt cuprinse distinct, după caz, în bugetul de venituri și cheltuieli al Ministerului Justiției, al Ministerului Public, precum și al altor ministere de resort.

19. Având în vedere aceste considerente, Curtea reține că, în ipoteza juridică a dispunerii soluției clasării, cheltuielile judiciare avansate de stat, conform dispozițiilor art. 272 din Codul de procedură penală, cu privire la acte procesuale referitoare la persoane care nu au calitatea de părți în procesul penal, potrivit art. 32 din Codul de procedură penală, vor rămâne în sarcina statului, conform art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală, sau vor fi suportate, prin aplicarea, în mod corespunzător, a dispozițiilor art. 275 alin. (1) pct. 1 și pct. 2 și ale alin. (2)—(4) din codul anterior menționat, așa cum prevede alin. (5) al aceluiași art. 275.

20. Pentru aceste motive, nu poate fi reținută încălcarea, prin textele criticate, a dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și alin. (2) și a prevederilor art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, referitoare la dreptul de proprietate privată,

persoanele care au dreptul la plata unor cheltuieli judiciare efectuate în cursul urmăririi penale putându-și valorifica respectivele drepturi, conform mecanismelor procesuale mai sus analizate.

21. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 475 din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate asemănătoare, fiind pronunțată în acest sens Decizia nr. 270 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 519 din 11 iulie 2016, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

22. Prin decizia anterior menționată, paragrafele 15—24, Curtea a reținut că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constituie un mecanism juridic ce are ca scop unificarea practicii judiciare. Alături de recursul în interesul legii, acesta are menirea de a asigura crearea unei jurisprudențe previzibile în vederea scurtării duratei procesului penal. Spre deosebire de hotărârile pronunțate în recursul în interesul legii, hotărârile preliminare sunt pronunțate înaintea soluționării definitive a cauzelor, pentru a evita situația imposibilității producerii efectelor acestor hotărâri asupra cauzelor penale soluționate definitiv. Prin urmare, prevederile art. 475—477¹ din Codul de procedură penală preîntâmpină apariția unei practici neunitare în interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești.

23. Astfel reglementată, procedura sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu are valoarea unei căi de atac, ci valoarea unui incident procedural prin care se soluționează o problemă juridică apărută într-un proces în curs de desfășurare. De altfel, introducerea de către legiuitor a mențiunilor „*în cursul judecării*” și „*chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei*”, în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală, denotă intenția acestuia de a exclude judecătorul de drepturi și libertăți și judecătorul de cameră preliminară din sfera titularilor cererii referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile.

24. Condițiile pentru promovarea unei astfel de cereri sunt, conform art. 475 din Codul de procedură penală, următoarele: de lămurirea chestiunii de drept vizate să depindă soluționarea pe fond a cauzei; asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat printr-o hotărâre prealabilă pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii; chestiunea de drept avută în vedere să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

25. Prin aceeași decizie s-a constatat că, asupra cererilor formulate conform art. 475 din Codul de procedură penală, completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție se pronunță, potrivit art. 477 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin decizii, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și sunt obligatorii pentru instanțe de la data publicării.

26. Cu privire la titularii dreptului de sesizare, potrivit textului criticat, aceștia sunt completele de judecată ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ale curților de apel sau ale tribunalelor, învestite cu soluționarea cauzelor în ultimă instanță. Prin urmare, judecătorii nu pot sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unor hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. De asemenea, nu pot formula astfel de sesizări tribunalele, curțile de apel și Înalta Curte de Casație și Justiție cu ocazia soluționării unor cauze în primă instanță.

27. Curtea a reținut însă faptul că, în prezenta cauză, criticile formulate nu vizează sfera constituționalității legii și că reglementarea criticată reprezintă opțiunea legiuitorului, conform

politicii sale penale, adoptată potrivit atribuțiilor constituționale prevăzute la art. 61 din Constituție și în marja de apreciere prevăzută de acestea. Acesta este și sensul prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, conform cărora „competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”.

28. Referitor la pretinsa încălcare, prin textul criticat, a dispozițiilor constituționale ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, Curtea a constatat că acesta conferă oricărei părți implicate într-un proces, potrivit intereselor sale și indiferent de natura procesului, posibilitatea de a utiliza toate mijloacele prevăzute de lege pentru a invoca în apărarea sa fapte sau împrejurări. Acest drept presupune participarea la ședințele de judecată, folosirea mijloacelor de probă, invocarea excepțiilor prevăzute de legea procesual penală, exercitarea oricăror altor drepturi procesual penale și posibilitatea de a beneficia de serviciile unui apărător (a se vedea Decizia nr. 667 din 15 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 20 noiembrie 2015, paragraful 33).

29. În acest context, Curtea a constatat că, potrivit art. 408 alin. (1) din Codul de procedură penală, împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță poate fi formulat apel, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel. Iar, conform art. 417 din Codul de procedură penală, apelul reprezintă o cale ordinară de atac integral devolutivă, instanța fiind obligată, conform alin. (2) al articolului anterior menționat, ca, în limitele prevăzute la alin. (1) al aceluiași articol, limite date de persoana care a declarat apelul, de persoana la care se referă declarația de apel și de calitatea pe care apelantul o are în proces, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept.

30. Așa fiind, nimic nu împiedică oricare dintre persoanele prevăzute la art. 409 alin. (1) din Codul de procedură penală să solicite instanței de apel sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, atunci când apreciază că există o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia este necesar ca instanța supremă să se pronunțe înaintea soluționării definitive a cauzei. Prin urmare, procedura soluționării căii de atac a apelului oferă dreptul de a solicita instanței de apel sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art. 475 din Codul de procedură penală, fapt ce constituie o garanție procesuală a dreptului la apărare. În

consecință, nu poate fi reținută încălcarea prin art. 475 din Codul de procedură penală a prevederilor art. 24 din Constituție.

31. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența anterior analizată, atât soluția, cât și considerentele deciziei mai sus citate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

32. Distinct de cele reținute de prin Decizia nr. 270 din 10 mai 2016 și având în vedere argumentele invocate în cuprinsul acesteia, Curtea reține că nu poate fi reținută nici încălcarea, prin textul criticat, a dispozițiilor art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenție. Referitor la drepturile fundamentale anterior menționate, Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că acestea garantează dreptul părților de acces liber la justiție, precum și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, constituind valorificarea explicită a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dreptul de acces liber la justiție presupune dreptul oricărei persoane de a se adresa instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor și a intereselor sale legitime. De asemenea, dreptul la un proces echitabil presupune asigurarea unor principii fundamentale, precum contradictorialitatea și egalitatea armelor, care presupun ca fiecare dintre părți să dispună de posibilități suficiente, echivalente și adecvate de a-și susține apărările, fără ca vreuna dintre ele să fie defavorizată în raport cu cealaltă. La rândul său, art. 6 din Convenție, referitor la dreptul la un proces echitabil, obligă statele membre la asigurarea prin legislația națională a unor garanții procesuale, precum egalitatea armelor, contradictorialitatea, motivarea hotărârilor pronunțate, publicitatea procesului, soluționarea acestuia într-un termen rezonabil, prezumția de nevinovăție și asigurarea dreptului la apărare (a se vedea în acest sens Decizia nr. 85 din 23 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 25 aprilie 2016, paragraful 19).

33. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, a prevederilor constituționale ale art. 124 alin. (2), Curtea reține că acestea nu sunt încălcate prin textul criticat, întrucât particularitățile procedurale invocate de autorul excepției nu echivalează cu lipsa caracterului egal al justiției.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Abate Diego în Dosarul nr. 4.971/55/2016 al Judecătoriei Arad — Secția penală și constată că dispozițiile art. 276 și art. 475 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Arad — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 450

din 22 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Liviu Chira în Dosarul nr. 3.890/100/2015 al Tribunalului Maramureș — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 674D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 675D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Dorina Dimofte în Dosarul nr. 432/100/2015 al Tribunalului Maramureș — Secția penală. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

4. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 675D/2017 la Dosarul nr. 674D/2017, care a fost primul înregistrat.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. În acest sens, arată că instanța de contencios constituțional, prin Decizia nr. 673 din 17 noiembrie 2016, a analizat dispozițiile de lege criticate constatând constituționalitatea acestora.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin încheierile din 7 februarie 2017, pronunțate în dosarele nr. 3.890/100/2015 și nr. 432/100/2015, **Tribunalul Maramureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Liviu Chira și Dorina Dimofte, în cauze penale.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că dispozițiile criticate sunt neconstituționale,

deoarece, în cuprinsul actului normativ, nu există o definiție a sintagmelor „acte contabile” și „alte documente legale”, deși acestea caracterizează latura obiectivă a infracțiunii incriminate de dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005. Arată că Legea contabilității nr. 82/1991 utilizează expresiile „documente oficiale”, „documente justificative” și „situații financiare”. În acest context, autorii susțin că sintagmele „acte contabile” și „alte documente legale” au un conținut neclar, ce permite organului de urmărire penală și, ulterior, judecătorului să stabilească în mod aleatoriu care sunt acele documente care intră în aceste categorii. Astfel, dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 1 alin. (5) și art. 23 alin. (12) din Constituție.

8. **Tribunalul Maramureș — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul**, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 871 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 29 februarie 2016, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. **Avocatul Poporului** arată că își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 1.089/2009 și nr. 446/2016, în sensul constituționalității dispozițiilor de lege criticate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, art. 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din data de 27 iulie 2005, cu următorul conținut: „(1) *Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale: (...) c) evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive*”.

15. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1

alin. (5), potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, și art. 23 alin. (12) referitor la legalitatea pedepsei. De asemenea sunt invocate prevederile art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, a statuat cu valoare de principiu că dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție impun garanția reglementării prin lege a incriminării faptelor și stabilirea sancțiunii corespunzătoare și, în mod implicit, obligația, în sarcina legiuitorului, de a adopta legi care să respecte cerințele de calitate ale acestora, care se circumscriu principiului legalității prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție. Având în vedere jurisprudența proprie și pe cea a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la condițiile pe care o lege trebuie să le îndeplinească pentru a fi conformă Constituției și Convenției, Curtea a statuat că o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând, la nevoie, la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita. Totodată, Curtea, având în vedere principiul generalității legilor, a reținut că poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze, însă, previzibilitatea legii.

17. În continuare, Curtea reține că se constituie în infracțiunea de evaziune fiscală săvârșirea faptelor în modalitățile prevăzute la alin. (1) lit. a)—g) al art. 9 din Legea nr. 241/2005, sub aspectul laturii subiective presupunând intenția directă calificată prin scop, și anume sustragerea de la îndeplinirea obligațiilor fiscale. În cazul infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, elementul material al acesteia constă în evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Liviu Chira și de Dorina Dimofte în dosarele nr. 3.890/100/2015 și nr. 432/100/2015 ale Tribunalului Maramureș — Secția penală și constată că dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Maramureș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GVERNUL ROMÂNIEI
AGENȚIA NAȚIONALĂ ANTI-DOPING

ORDIN privind aprobarea tarifului pentru formarea și perfecționarea ofițerilor de control doping — studii medii

Având în vedere:

- Nota de aprobare a Direcției economice, administrativ, juridic și resurse umane nr. 1.233 din 4 octombrie 2017;
- Nota direcției generale de testare, antitrafic, substanțe interzise, relații publice și internaționale nr. 3.927 din 4 octombrie 2017;
- prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 13 alin. (2) și alin. (3) din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale Anti-Doping emite prezentul ordin.

Art. 1 — Se aprobă tariful pentru formarea și perfecționarea ofițerilor de control doping — studii medii, în cuantum de 500 lei.

Art. 2. — Agenția Națională Anti-Doping va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Agenției Naționale Anti-Doping nr. 65/2015 privind aprobarea tarifului pentru formarea și perfecționarea ofițerilor de control doping — studii medii, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 13 martie 2015.

Președintele Agenției Naționale Anti-Doping,
Graziela Elena Vâjială

București, 4 octombrie 2017.
Nr. 244.

GVERNUL ROMÂNIEI
AGENȚIA NAȚIONALĂ ANTI-DOPING

ORDIN privind aprobarea tarifului pentru cursul de instruire anti-doping

Având în vedere:

- Nota Direcției economice, administrativ, juridic și resurse umane nr. 1.232 din 4 octombrie 2017;
- Nota Direcției generale de testare, antitrafic, substanțe interzise, relații publice și internaționale nr. 3.926 din 4 octombrie 2017;
- prevederile art. 9 alin. (6) din Legea nr. 104/2008 privind prevenirea și combaterea producerii și traficului ilicit de substanțe dopante cu grad mare de risc, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 13 alin. (2) și alin. (3) din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale Anti-Doping emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă tariful pentru cursul de instruire anti-doping, în cuantum de 500 lei.

(2) Cuantumul tarifului prevăzut la alin. (1) se actualizează o dată la 2 ani pe baza indicelui de inflație stabilit de Institutul Național de Statistică.

Art. 2. — Agenția Națională Anti-Doping va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale Anti-Doping,
Graziela Elena Vâjială

București, 4 octombrie 2017.
Nr. 245.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

**privind modificarea și completarea anexelor nr. 1 și 2
la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017
pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor
utilizate/comercializate de către furnizorii de servicii medicale
sau medicamente aflați în relație contractuală
cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau
direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului
București, cuprinse în Catalogul național
al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață
în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora**

Văzând Referatul de aprobare nr. F.B. 11.418 din 6 noiembrie 2017 al Direcției politica medicamentului și a dispozitivelor medicale din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 368/2017 pentru aprobarea Normelor privind modul de calcul și procedura de aprobare a prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexele nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor utilizate/comercializate de către furnizorii de servicii medicale sau medicamente aflați în relație contractuală cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 și 179 bis din 13 martie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează conform anexei*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Florian-Dorel Bodeg

București, 6 noiembrie 2017.

Nr. 1.297.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 61**din 18 septembrie 2017**

Dosar nr. 1.101/1/2017

Judecător Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Judecător Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Judecător Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Simona Gina Pietreanu	— judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Paula C. Pantea	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Paraschiv	— judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 1.101/1/2017 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Călărași — Secția civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să dezlege următoarea chestiune de drept: „dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 se interpretează în sensul că pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit în baza textului de lege menționat și debitorii care sunt supuși în continuare unei executări silite, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare”.

După prezentarea referatului cauzei de către magistratul-asistent, constatând că nu sunt chestiuni prealabile de discutat sau excepții de invocat, președintele completului, doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Prin Încheierea din 29 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.998/202/2016, Tribunalul Călărași — Secția civilă a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să dezlege următoarea chestiune de drept: dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 se interpretează în sensul că pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit în baza textului de lege menționat și debitorii care sunt supuși în continuare unei executări silite, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare.

2. Cererea de pronunțare a hotărârii prealabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, la data de 11 aprilie 2017, sub nr. 1.101/1/2017.

II. Temeiul juridic al sesizării

3. Art. 519 din Codul de procedură civilă stipulează următoarele:

„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

4. Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, denumită în continuare *Legea nr. 77/2016*.

Art. 8. — (...) (5) Dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului.

IV. Expunerea succintă a procesului

5. Reclamanții A și B au arătat, prin cererea de chemare în judecată, că au încheiat un contract de credit cu banca C, în temeiul căruia au împrumutat o sumă de bani în franci elvețieni. Fiind în imposibilitate de achitare a ratelor de credit, în anul 2013, a fost demarată procedura de executare silită, procedura ce face obiectul unui dosar de executare silită. În cadrul procedurii execuționale s-a procedat la vânzarea la licitație a imobilului, iar, prin actul de judecată, imobilul care constituise garanția ipotecară pentru creditul luat de la bancă a fost vândut. Reclamanții mai învederează că sunt executați silit, în continuare, pentru suma de 1.750.000 lei, prin poprire, de către creditoare și solicită, în temeiul art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, apreciind că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate stipulate de art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016, să se constate stingerea datoriilor din contractul de credit menționat.

6. Judecătoria Călărași, prin Sentința civilă nr. 2.274 din 11 octombrie 2016, a respins acțiunea formulată de reclamanți, ca neîntemeiată. În considerentele sentinței, judecătoria a reținut că, în lipsa consimțământului părții în sensul stingerii datoriilor asumate de debitor, darea în plată nu poate opera. Astfel, judecătoria a considerat că legea dării în plată trebuie aplicată și interpretată potrivit exigențelor constituționale de legalitate și securitate juridică. Totodată, s-a apreciat că ar fi contrar dreptului la un proces echitabil dacă, în soluționarea acțiunii, s-ar permite debitorului verificarea exclusiv a condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 4 din Legea nr. 77/2016. Prima instanță a mai reținut că cererea formulată de reclamanți nu îndeplinește condițiile specifice din legea privind darea în plată, deoarece, pentru valabilitatea remiterii de datorie, fie gratuită, fie oneroasă, se cere atât consimțământul creditorului, cât și consimțământul valabil al debitorului, iar în cauză nu există consimțământul creditoarei-pârte.

7. Împotriva sentinței menționate, reclamanții au promovat apel, iar, în susținerea apelului, au arătat că temeiul de drept invocat în formularea cererii de chemare în judecată este art. 8 alin. (5) raportat la art. 4 și la art. 5 din Legea nr. 77/2016, temei care nu presupune consimțământul obligatoriu al creditorului, având în vedere că nu dau în plată imobilul, ci solicită constatarea stingerii datoriei, imobilul fiind deja executat silit prin judecată.

8. Tribunalul Călărași, ca instanță de apel, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, chestiunea de drept care se solicită a fi dezlegată constând în aceea dacă dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 se interpretează în sensul că pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit în baza textului de lege menționat și debitorii care sunt supuși în continuare unei executări silite, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin judecată.

V. Motivele reținute de titularul sesizării care susțin admisibilitatea procedurii

9. În conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că propunerea de sesizare vizează norme de drept intern și este admisibilă pentru următoarele considerente:

a) Cauza în care se ridică chestiunea de drept ce se propune a fi dezlegată este pe rolul Tribunalului Călărași în ultimă instanță.

b) Propunerea de sesizare privește o chestiune de drept susceptibilă de interpretare diferită a normelor de drept intern care pot genera practică neunitară.

c) De lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât între problema de drept ce face obiectul sesizării și soluționarea pe fond a cauzei există un raport de dependență în sensul că hotărârea pe care o pronunță Înalta Curte de Casație și Justiție produce un efect concret asupra soluției din prezenta cauză.

d) Problema de drept enunțată este nouă și, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra sa printr-o hotărâre prealabilă.

e) Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție consultate în data de 28 martie 2017.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată

10. Potrivit art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului.

11. Textul de lege este susceptibil de interpretări diferite.

12. Astfel, într-o opinie se consideră că Legea nr. 77/2016 nu este aplicabilă litigiului, întrucât Legea nr. 77/2016 condiționează stingerea tuturor datoriilor consumatorilor de transmiterea voluntară a dreptului de proprietate asupra bunului ipotecat din patrimoniul consumatorilor în cel al profesioniștilor.

Astfel se consideră că transmiterea voluntară rezultă chiar din denumirea Legii nr. 77/2016 — Lege privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, dar și interpretarea art. 3 conform căruia „consumatorul are dreptul de a i se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord” (în acest sens, tribunalul face referire la considerentele Deciziei nr. 639/2016 a Curții Constituționale).

13. O altă opinie ar fi în sensul că pot solicita instanței stingerea datoriilor în temeiul Legii nr. 77/2016 și debitorii care au fost supuși unei executări silite imobiliare finalizate prin judecătoria imobilului ipotecat, dar executarea silită continuă printr-o altă formă (mobiliară, prin poprire, eventual imobiliară asupra unui alt imobil neipotecat aparținând debitorului).

Astfel, potrivit interpretării gramaticale a art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, legiuitorul a reglementat expres ipoteza în care creditorul a executat silit imobilul ipotecat, iar executarea silită continuă într-o altă formă (chiar imobiliară) asupra debitului rămas neachitat. Interpretarea se impune având în vedere și că, potrivit expunerii de motive a Legii nr. 77/2016, adoptarea acesteia a fost determinată de ideea de echitate și împărțirea riscurilor contractuale în executarea contractului de credit. Or, în situația în care s-ar interpreta că art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 nu este aplicabil litigiului (întrucât Legea nr. 77/2016 condiționează stingerea tuturor datoriilor consumatorilor de transmiterea voluntară a dreptului de proprietate asupra bunului ipotecat), s-ar crea o inechitate între debitorii aflați într-o situație de dificultate financiară (practic, cei care au fost deja executați silit prin vânzarea la licitație publică a imobilului ipotecat ar fi în continuare supuși executării silite, iar alți debitori pot solicita instanței darea în plată a imobilului ipotecat și constatarea stingerii datoriilor).

VII. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

14. Părțile nu au formulat puncte de vedere cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

15. În jurisprudența instanțelor, s-au conturat următoarele puncte de vedere:

16. Într-o primă opinie, s-a apreciat că dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 nu se aplică în situația în care executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare, chiar dacă debitorul este supus, în continuare, executării silite, întrucât, în această situație, nu se poate remite proprietatea imobilului în schimbul creanței solicitate.

17. Într-o a doua opinie, s-a arătat că, potrivit art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței/de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului.

În susținerea acestei opinii, s-a reținut că textul legal, obiect al analizei, reglementează acțiunea în justiție promovată de debitor împotriva creditorului ipotecar, prin care solicită instanței să dispună stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit perfectate între aceștia, a căror executare este garantată cu un drept de ipotecă, în situația în care s-a început executarea silită împotriva debitorului, iar imobilul ipotecat a fost adjudecat.

S-a apreciat că mențiunea legiuitorului din partea de început a art. 11 al legii referitoare la scopul echilibrării riscurilor izvorând din contractul de credit, precum și din devalorizarea bunurilor imobile se constituie într-o veritabilă condiție de fond pentru existența dreptului debitorului la stingerea datoriei; numai în măsura și de la data la care există un asemenea dezechilibru se naște dreptul debitorului la stingerea datoriei pe calea acțiunii reglementate de art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016.

Dacă imobilul ipotecat se regăsește încă în patrimoniul debitorului, după debutul executării silite, acesta are posibilitatea să uzeze de acțiunea prevăzută în cadrul alin. (1) al art. 8 din lege, solicitând instanței pronunțarea unei hotărâri prin care să dispună stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și transmiterea dreptului de proprietate asupra imobilului către creditor.

Prin urmare, art. 8 alin. (5) din lege, deși prevede incidența sa independent de stadiul în care se află executarea silită, este aplicabil de fapt numai în situația în care imobilul ipotecat a fost adjudecat, pentru restul ipotezelor, chiar dacă s-a început executarea silită, debitorul are la îndemână procedura dării în plată și acțiunea reglementată de alin. (1) al acestui articol, în acest sens statuând și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 623 din 15 ianuarie 2016, în analiza neconstituționalității dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 5 alin. (2), art. 6—8, în special art. 8 alin. (1), (3) și (5), art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său.

18. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția judiciară — Serviciul judiciar civil, prin Adresa nr. 1.068/C/1.779/III-5/2017, din 26 aprilie 2017, a comunicat că nu s-a verificat și nu se verifică în prezent practica judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul sesizării Tribunalului Călărași — Secția civilă.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

19. La nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție nu a fost identificată jurisprudență relevantă cu privire la problema de drept dedusă judecării.

20. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, a constatat că sintagma „precum și din devalorizarea bunurilor imobile” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este neconstituțională, iar prevederile din art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, 7 și 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impreviziunii.

21. Prin Decizia nr. 639 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017, Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite.

Analizând excepția de neconstituționalitate din perspectiva condițiilor de admisibilitate, Curtea Constituțională a constatat că „art. 1 alin. (3), art. 3, art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 nu au legătură cu soluționarea cauzei aflate pe rolul Judecătorei Sectorului 4 București — Secția civilă. Mai precis, Legea nr. 77/2016, în întregul ei, nu poate sta ca temei, în mod formal, al acțiunii intentate de reclamant, întrucât acesta nu a formulat nicio notificare și nu a solicitat transmiterea dreptului de proprietate asupra bunului său, bunul fiind deja vândut la licitație publică încă din anul 2015.

Este adevărat că reclamantul-debitor a solicitat instanței constatarea stingerii datoriilor. În mod indirect, acesta a urmărit, prin intentarea acțiunii, să se prevaleze de efectul principal pe care Legea nr. 77/2016 îl stabilește. Dar Legea nr. 77/2016 condiționează stingerea tuturor datoriilor consumatorilor de transmiterea voluntară a dreptului de proprietate asupra bunului ipotecat din patrimoniul consumatorilor în cel al profesioniștilor. Acest efect rezultă nu doar din însăși denumirea Legii nr. 77/2016 — Lege privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite —, ci și din art. 3 al acesteia, potrivit căruia «[...] consumatorul are dreptul de a i se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord».

Prin urmare, întrucât Legea nr. 77/2016 nu este aplicabilă litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, nici dispozițiile acesteia ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate cu care a fost sesizată Curtea nu au legătură cu soluționarea respectivei cauze”.

22. Prin Decizia nr. 638 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 14 februarie 2017, Curtea Constituțională a respins, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, reținându-se, în principal, că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Prin urmare, ținând cont de faptul că Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 este ulterioară sesizării instanței constituționale în respectiva cauză, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportat la art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 a devenit inadmisibilă.

În subsidiar, Curtea a arătat că, așa cum s-a reținut prin Decizia nr. 639 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017, efectul

principal al Legii nr. 77/2016 constă în stingerea tuturor datoriilor consumatorilor prin transmiterea voluntară a dreptului de proprietate asupra bunului ipotecat din patrimoniul consumatorilor (debitorilor) în cel al profesioniștilor. Acest efect rezultă nu doar din însăși denumirea Legii nr. 77/2016 — Lege privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite —, ci și din art. 3 al acesteia, potrivit căruia „[...] consumatorul are dreptul de a i se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord”.

Curtea a precizat, totodată, faptul că rațiunea care a stat la baza pronunțării Deciziei nr. 639 din 27 octombrie 2016 și a soluției de respingere ca inadmisibilă a criticilor formulate a fost aceea că, în cauză, reclamantul-debitor nu a formulat nicio notificare și nu a solicitat transmiterea dreptului de proprietate asupra bunului său, bunul fiind deja vândut la licitație publică, solicitând instanței să constate doar stingerea datoriilor.

Ca atare, a concluzionat Curtea, în prezentele cauze, instanța judecătorească, care este independentă în aprecierea sa, va putea face aplicarea instituției impreviziunii în temeiul Legii nr. 77/2016, în configurarea determinată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, respectiv în temeiul prevederilor art. 969 și art. 970 din vechiul Cod civil, în funcție de stadiul executării silite a bunului ipotecat.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

23. Prin raportul întocmit s-a apreciat, referitor la admisibilitatea sesizării, că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile de dezlegare a unor chestiuni de drept, iar, pe fondul cauzei, s-a concluzionat că dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 se interpretează în sensul că pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit și debitorii care sunt supuși în continuare unei executări silite, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare, instanța de judecată investită cu o astfel de acțiune urmând a verifica dacă sunt îndeplinite condițiile referitoare la existența impreviziunii.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

24. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

25. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ.

26. În doctrină, ele au fost identificate după cum urmează: existența unei cauze aflate în curs de judecată; instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza; soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere; chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;

problema de drept să fie reală, să suscite interpretări diferite sau contradictorii ale unui text de lege, respectiv să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât instanța de sesizare să considere că pentru a înlătura orice incertitudine referitoare la securitatea raportului juridic dedus judecății este necesară declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă prin pronunțarea unei hotărâri prealabile; chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

27. Analizând aceste condiții de admisibilitate, se constată că litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, cauza care face obiectul judecății se află în competența legală a unui complet de judecată al tribunalului investit să o soluționeze în apel, sesizarea are ca obiect o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, iar chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

28. De asemenea, este îndeplinită și condiția referitoare la noutatea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării. Evaluarea acestei condiții, în absența unei definiții a noutății chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum s-a statuat în jurisprudența constantă a instanței supreme.

29. Această cerință este îndeplinită, întrucât chestiunea de drept are izvorul în reglementări nou-intrate în vigoare, interpretate și aplicate diferit în jurisprudența instanțelor naționale, astfel cum rezultă din hotărârile judecătorești transmise la dosar.

30. Examenul jurisprudențial efectuat a relevat că nu s-a cristalizat jurisprudența în legătură cu chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, situație care justifică interesul în formularea unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în scopul prevenirii apariției unei practici neunitare, iar analiza punctelor de vedere oferă indicii referitoare la posibilitatea apariției unei practici neunitare din această perspectivă. Așa fiind, condiția noutății se verifică, devenind actuală cerința interpretării și aplicării normei de drept respective.

31. În ceea ce privește condiția ca instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță, se constată următoarele:

32. Litigiul, care are drept obiect acțiunea întemeiată pe dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, prin care se solicită constatarea stingerii datoriei izvorâte din contractul de credit, a fost soluționat, în primă instanță, de Judecătoria Călărași, în temeiul normei de competență materială și teritorială specială prevăzută de art. 8 alin. (2) din Legea nr. 77/2016 conform căreia „cererea se judecă cu celeritate, cu citarea părților, de către judecătoria în circumscripția căreia domiciliază debitorul” și se află în faza soluționării apelului, pe rolul Tribunalului Călărași.

33. Art. 9 din Legea nr. 77/2016 prevede că: „hotărârea pronunțată potrivit prevederilor art. 8 poate fi atacată cu apel, în termen de 7 zile de la comunicare”. Această dispoziție legală, cuprinsă în legea specială, instituie o excepție de la prevederile de drept comun cuprinse în art. 468 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia: „Termenul de apel este de 30 de zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel”.

34. Ca orice normă derogatorie cu caracter special, ea este de strictă interpretare și aplicare, urmând a produce consecințe

numai în privința termenului de exercitare a apelului. Această normă nu poate fi interpretată ca derogând de la regula prevăzută de art. 483 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit căreia hotărârile pronunțate în apel sunt supuse recursului, deoarece, dacă legiuitorul ar fi intenționat să reglementeze o asemenea derogare prin legea specială, ar fi prevăzut că hotărârea pronunțată, potrivit prevederilor art. 8 din actul normativ anterior menționat, poate fi atacată numai cu apel. În această situație, hotărârea instanței de apel nu ar fi fost susceptibilă de a fi atacată cu recurs, devenind aplicabile dispozițiile din teza finală a art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, care prevăd în mod expres că „nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului”.

35. Astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Tribunalului Călărași, executarea silită vizează o datorie de 1.750.000 lei, rămasă de plată după adjudecarea imobilului ipotecat, iar, prin acțiunea promovată de reclamant, se solicită să se constate stingerea întregii datorii izvorâte din contractul de credit.

36. Scopul urmărit de reclamant este acela de a se dispune de către instanță exonerarea reclamantilor de la plata datoriei rămase după vânzarea silită a imobilului, exonerare care produce efecte, așa cum prevede art. 10 alin. (1) din lege, „de la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive”, astfel încât este vorba de o acțiune în realizare, fiind evident caracterul său patrimonial și, deci, evaluabil în bani.

37. În ceea ce privește determinarea valorii obiectului cererii, este relevantă valoarea obligației de plată a cărei stingere se solicită prin acțiune, nu valoarea inițială a împrumutului acordat de instituția de credit, deoarece dispozițiile legii se referă la stingerea creanței, respectiv a datoriei, izvorând din contractul de credit, cu tot cu accesorii, așadar a sumei totale datorate în temeiul contractului de credit, sumă care a fost cuantificată anterior promovării acțiunii și care formează obiectul executării silită în cauză.

38. Potrivit prevederilor art. 483 alin. (1) din Codul de procedură civilă: „Hotărârile date în apel, cele date, potrivit legii, fără drept de apel, precum și alte hotărâri în cazurile expres prevăzute de lege sunt supuse recursului”. Prin excepție de la această regulă, alin. (2) al aceluiași articol stabilește categoriile de litigii în privința cărora hotărârile pronunțate nu sunt supuse recursului.

39. Prin art. XVIII alin. (1) din Legea nr. 2/2013 și prin modificările ulterioare ale acestei legi, aplicabilitatea art. 483 alin. (2) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă a fost amânată succesiv, astfel încât, potrivit ultimei forme a reglementării sub acest aspect, prevederile art. 483 alin. (2) se vor aplica numai proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2016.

40. Însă, dispoziția legală de principiu a fost preluată în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013: „În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la data de 31 decembrie 2015 nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv. De asemenea, în aceste procese nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului”.

41. Prin Decizia nr. 369 din 30 mai 2017 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017, s-a constatat că sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv” cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 este neconstituțională, dar această decizie nu prezintă relevanță în cauză, deoarece litigiul în cadrul căruia s-a formulat sesizarea nu face parte din categoria celor la care se referă sintagma a cărei neconstituționalitate a fost constatată, valoarea obiectului cererii fiind mai mare de 1.000.000 lei.

42. Având în vedere textul legal menționat, întrucât cererea de constatare a stingerii datoriei, întemeiată pe prevederile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, nu se regăsește printre categoriile de acțiuni enumerate de text cu privire la care legiuitorul a exclus calea de atac a recursului și față de valoarea obligației de plată de care reclamantii tind a fi exonați, hotărârea ce urmează a fi pronunțată în cauză de instanța de apel este supusă recursului, astfel încât se constată că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate a sesizării prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă, potrivit căreia titularul sesizării trebuie să fie investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Călărași — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.998/202/2016, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 se interpretează în sensul că pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit în baza textului de lege menționat și debitorii care sunt supuși în continuare unei executări silită, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 18 septembrie 2017.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

